கார்மேகக் கோனார் கட்டுரை

தமிழ்ச்சங்க வரலாறு

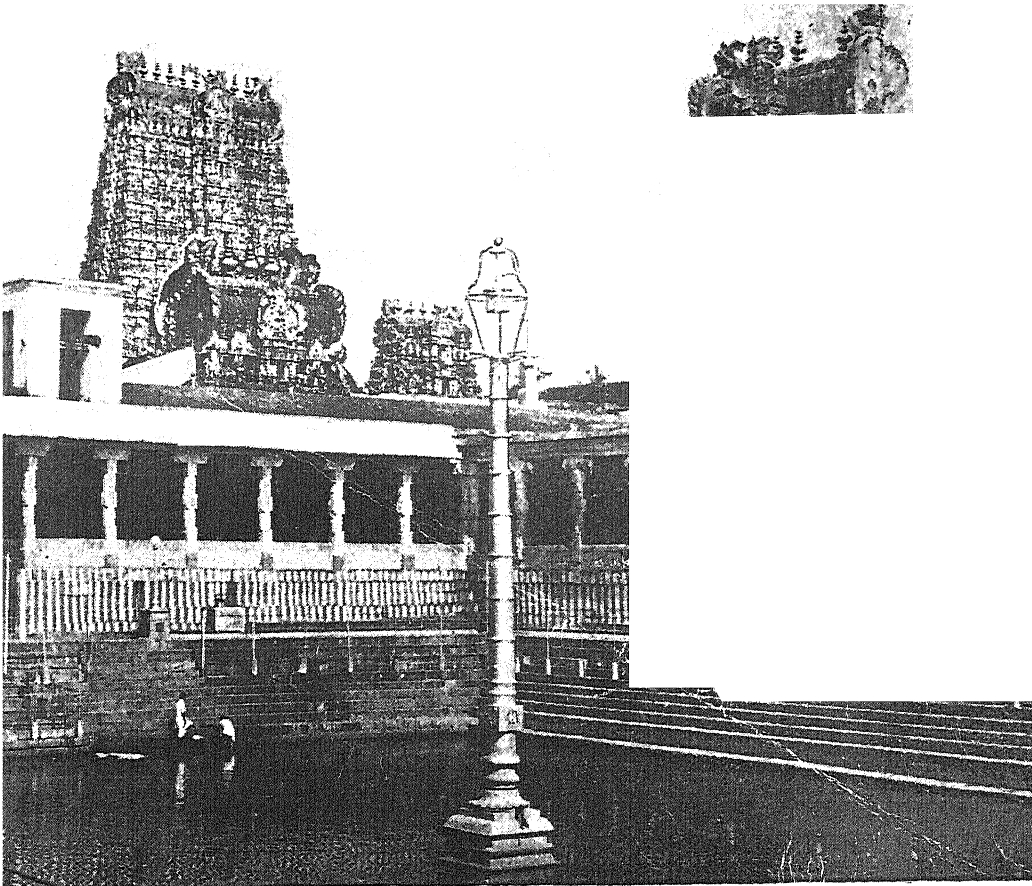

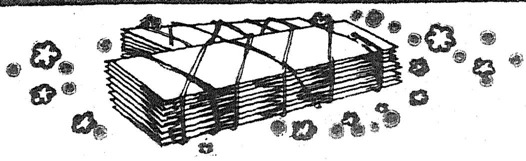

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

பொன் விழா மலர்

1956

MADURAI TAMIL SANGAM GOLDEN JUBILEE SOUVENIR

தமிழ்ச் சங்க வரலாறு

பேராசிரியர் திரு. ஆ. கார்மேகக்கோன், மதுரை

★

உலகப் படைப்பில் முதற்கண் தோன்றியது தமிழகம் என்பது அறிஞர் பலருடைய துணிபு.

இந்நாட்டை ஆண்ட அரசர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியராவார். இவர்களது தொன்மையை விளக்குங்கால் ஆசிரியர் பரிமேலழகர்,

> ''வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
> பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று'',

என்னும் குறள் உரையில், ''தொன்று தொட்டு வருதல், சேர, சோழ, பாண்டியர் என்றாற் போலப் படைப்புக் காலந்தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்'' என்று கூறியுள்ளார். இங்ஙனம் அவர் கூறியது தொன்னூல்களின் வாயிலாக அவ்வாசிரியர் தமிழ் நாடு, தமிழ் மக்கள் இவர்களது தொன்மையை நன்கு ஆராய்ந்து கண்ட உண்மை முடிபினாலேயாம். ஆகவே தமிழ் மக்களது தொன்மை ஒரு கால வரம்பிற்கு உட்பட்டதன்று என்பது தெளிவாகும்.

பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் தெற்கெல்லை இப்போது கடற்குமரித் துறையிலிருந்து தெற்கே பலகாத தூரம் பரவி இருந்தது. அப்பகுதி அக்காலத்தில் குமரிநாடு முதலாக நாற்பத்தொன்பது நாடுகளாகப் பிரிவுண்டிருந்தது. அப்பகுதியில் தென்மதுரை யென்னும் நகரம் பாண்டியர்களது கோநகரமாகப் பன்னூறாண்டுகள் விளங்கியிருந்தது. அந்நகரத்திலேயே தலைச்சங்கத்தைப் பாண்டியர்கள் நிறுவி நாட்டு மக்களுக்குக் கல்வி வளர்ச்சி புரிந்து வந்தார்கள். முதற் சங்கத்தை நிறுவியவன் காய்சின வழுதி என்னும் பாண்டியன். இச்சங்கத்தில் அகத்தியனார், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலிய நூற்றுக்கணக்கான புலவர்கள் வீற்றிருந்து, தமிழ் ஆராய்ந்து எண்ணிறந்த நூல்களை இயற்றி வெளியிட்டனர். இத்தென்மதுரையில் இத்தலைச்சங்கம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இச்சங்கத்தின் இறுதியில் இருந்தவன் கடுங்கோன் என்னும் பாண்டியன். இவன், இத்தென் மதுரையைக் கடல் கொண்டமையின், பஃறுளியாறு, குமரியாறு என்னும் இரண்டாற்றிற்கும் இடையே உள்ள வளநாட்டில் கபாடபுரம் என்னும் நகரை அமைத்து அதனைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு

அதில் மீண்டும் சங்கத்தை நிறுவித் தமிழ்மொழியைப் போற்றிப் புரந்தான். இச்சங்கம் இடைச் சங்கமெனப்பட்டது.

இடைச் சங்கத்தில் தொல்காப்பியனுர் முதலாகப் பல புலவர்கள் வீற்றிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்தனர். இலக்கியமும், இலக்கணமும், கலைகளுமாக அச்சங்கத்தினின்றும் வெளி வந்த நூல்கள் எண்ணிறந்தன. இவற்றுள் முதன்மையானது தொல்காப்பியம். அப்போது நிகழ்ந்த ஒரு பெருங்கடல் கோளால் பஃறுளியாறும், பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் குமரியாறும் இடையிலுள்ள நாடு நகரங்களும் அழிந்தன.

கபாடபுரம் இக்கடல் கோளால் அழியவும் முடத்திரு மாறன் என்னும் பாண்டியன் தன்னுட்டுள் இப்போதுள்ள கூடல் என்னும் இம்மதுரை மாநகரை உண்டு பண்ணி மூன்ரும் தமிழ்ச் சங்கமான கடைச் சங்கத்தை நிறுவினன். இவன் கடல் கொண்டதனுல் உண்டான தன்னுட்டின் குறையை நிரப்புதற்குச் சேர, சோழரோடு பொருது அவர்கள் நாட்டில் ஒரு சிறு பகுதியைக் கைக்கொண்டான். அதனுல் அவன் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் எனவும் கூறப்பட்டான். அது முதல் இம்மதுரை பாண்டிய நாட்டிற்கேயன்றித் தமிழ்நாடு முழுவதுக்குமே மொழி வளர்ச்சியில் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது.

திரு. ஆ. கார்மேகக் கோன்

இதுவே தமிழ்ச் சங்கத்தாரின் வரலாற்றுச் சுருக்கமாக அறியப்படுவது. இங்ஙனம் கூறப்படும் சங்க வரலாற்றுள் முதல் இரண்டு சங்கங்களைப்பற்றிய விரிவும் தெளிவுமான வரலாறுகளை நாம் அறிதற்குரிய சான்றுகள் நமக்கு மிகுதியாகக் கிடைத்தில. முச்சங்கங்களைப்பற்றி, இறையனுர் களவியல் பாயிர உரையிலும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களது உரைகளிலும், சில சங்க இலக்கிய உரைகளிலும், ஒரு சில குறிப்புகளே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் சங்க வரலாற்றைச் சற்று விரிவாக எடுத்துரைப்பது இறையனுர் களவியலுரையே. இவ்வுரை 11-ம் நூற்றுண்டில் எழுதப்பட்டதே யெனினும் கருத்து முழுவதும் சங்கப்புலவர் நக்கீரனுரதே என்பதில் ஐயமில்லை. இக்களவியல் உரை சங்கம் இருந்த நகரங்களையும் அவற்றை நிறுவிய பாண்டியர்களையும், சங்கப் புலவர் சிலரையும், ஒவ்வொரு சங்கத்திற்குரிய புலவர்களின் தொகையையும், சங்கம் நிகழ்ந்த ஆண்டுகளின் அளவையும், முதலிடைச் சங்க நகரங்கள் கடல் கோளால் அழிந்ததையும் எடுத்துரைத்திருப்பது வரலாற்று முறைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகவே இருக்கின்றது. இவ்வரலாற்றில் நம்பிக்கை கொண்டன்ரே, உரையாசிரியர்கள் பலரும் இவ்வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தம் உரையகத்து ஆங்காங்கு இடை மடுத்து எடுத்துக் காட்டிச் செல்லுகின்றனர்?

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் பேராசிரியர் "தலை இடை கடைச்சங்கத்தாரும், பிற சான்ரோரும்", "தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச் சங்கத்தாரும் கடைச் சங்கத்தாரும், இவ்விலக் கணத்தால் செய்யுள் செய்தார்", "அவ் வழக்கு நூல் பற்றியல்லது மூன்று வகைச் சங்கத்தாரும் செய்யுள் செய்திலர்" என்று கூறும் உரைகளுள், களவியல் உரையிற்காணும் சங்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன.

ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் தமது தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில், "அவ்வாசிரியராவார், அகத்தியனுரும், மார்க்கண்டேயனுரும், தலைச் சங்கத்தாரும் முதலியோர்". என்றும், புறத்திணையியல் உரையில் "தமிழ்ச் செய்யுட் கண்ணும், இறையனுரும் அகத்தியனுரும் போல்வார் செய்தன தலையும், இடைச்சங்கத்தார் செய்தன இடையும், கடைச் சங்கத்தார் செய்தன கடையுமாகக் கொள்க" என்றும் இன்னும் பிறவாறும் தம்முரையுள் களவியல் உரை குறித்த சங்கங்களையும் புலவர்கள் சிலரின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையுள், "இரண்டாம் ஊழியதாகிய கபாடபுரத்தினிடைச் சங்கம்" என்றும். "கடைசங்கமிரி

இய பாண்டியருள் கவியரங்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணனுர் செய்த மதிவாணனுர் நாடகத் தமிழ் நூல்,'' என்றும், "முதலூழி இறுதிக்கண் தென் மதுரை யகத்துத் தலைச் சங்கம்,'' என்றும் கூறியுள்ளார். இவ்வுரைப் பகுதியில் முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம் இருந்த நகரங்களும் கவியரங்கேறிய பாண்டியர்களும் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

''இவ்வகை யரசரிற் கவியரங் கேறினர்
ஐவகை யரசர் ஆயிடைச் சங்கம்
விண்ணகம் பரவும் மேதகு கீர்த்திக்
கண்ணகன் பரப்பிற் கபாடபுர மென்ப''

என்ற பழைய அகவலிலும் கபாடபுரத்தில் சங்கம் இருந்த செய்தி சுட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் பிற்காலத்தில் சேக்கிழார் பெருமானும், தம் பெரிய புராணத்துள், "சாலு மேன்மையிற் றலைச்சங்கப் புலவனுர் தம்முள்,'' என்று தலைச் சங்கப் புலவரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

களவியல் உரைப்பாயிரம் கூறும் முச்சங்க வரலாறு புனைந்துரையே என்றும், வேண்டுமாணுல் அப்பாயிரம் குறிப்பிடும் கடைச்சங்க வரலாற்றையே ஒருவாறு உண்மையென உடன்படலாம் என்றும் ஒருசாரார் கூறுவர். அங்ஙனம் அவர்கள் கூறுதற்குக் காரணம் அவ்வுரைநடைகளுள் காணப்படும் 'என்ப,' 'போலும்,' என்னும் சொற்கள் கட்டுரைச் சுவைபட நின்ற இடைச் சொற்கள் எனக் கொள்ளாது ஐயப் பொருள் தரும் சொற்களாகக் கொண்ட திரிபுணர்ச்சியே யாகும். அன்றியும் அவ்விரு சங்கத்திற்கும் உடன்படாதோர், இம் முதலிடைச் சங்கங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் மூன்றும் சங்க நூல்களுள் யாண்டும் விளக்கமுறக் காணவில்லையே என்றும் வினவுவர். அவ்வாறு வினவுவது பொருந்தாது.

"தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற்
றொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய
வரைத்தா ழருவிப் பொருப்பிற் பொருந''

"தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர் கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்
நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் போல''

என்ற மூன்றும் சங்க நூலாகிய மதுரைக் காஞ்சிப்பாட்டின் அடிகளாகிய இவ்விரு பகுதியிலும் முறையே பாண்டியன் ஒருவன், அகத்தியரைத் தலைவராகக் கொண்டு முதற் சங்கம் நிறுவித் தானும் அச்சங்கத்தில் அகத்தியர்க்கு அடுத்து வீற்றிருந்த செய்தியும், நிலந்தரு திருவின் நெடியோனுகிய முடத்திருமாறன் இடைச் சங்கம் நிறுவிப் புலவர்களைக் கொண்டு தமிழாராய்ந்த திறனும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. "தென்னவற் பெயரிய'' என்ற அடிக்கு உரை எழுதுங்கால் நச்சினுர்க்கினியர், "இதனுல் அகத்தியருடன் தலைச் சங்கத்துப் பாண்டியன் இருந்து தமிழாராய்ந்த சிறப்புக் கூறினுர்,'' என்று விரித்துரைத்திருப்பது நன்கு கருதத் தக்கது.

அன்றியும் முதலிடைச் சங்கப் புலவர்களாகக் களவியல் உரை கூறும் சில புலவர்கள் பாடிய பாடல்களும், இடைச் சங்கத்திருந்த முடத்திருமாறன் பாடல்களும், தொல்காப்பியப்பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனுர் பாடல்களும் கடைச்சங்கத் தொகை நூல்களுள் ஆங்காங்குத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பல உரையாசிரியர்கள் முதலிடைச் சங்கங்களை ஒப்புக்கொண்டு மூவகைச் சங்கத்துச் சான்றேர் எனக் குறிப்பிட்டு அவர்களது யாப்புக்களைத் தம் உரையகத்துப் பல்லிடத்தும் பாராட்டிச் சொல்லிச் சென்றுள்ளனர். மிகவும் சேய்மைத்தான கால நிகழ்ச்சிகளை, கிடைக்கும் ஆதாரங்கள் ஒரு சிலவாக இருப்பினும் அவற்றின் சிறப்புகளைக் கொண்டு நம்புவதே நற்பேரறிஞர்களது கடனுகும்.

இடைச் சங்கம் இருந்ததாக அறியப்படும் கபாடபுரத்தின் செய்தி, வடமொழி ஆதி காவியமாகிய வான்மீகத்திலும் வியாச பாரதத்திலும் சுட்டப்பட்டிருப்பது இடைச் சங்கம் இருந்த நகரம் இப்பெயருடன் ஒன்றிருந்த உண்மையை வலியுறுத்தும் ஒரு சிறந்த புறச் சான்ருக அமைந்துள்ளது. வான்மீகத்தில் காணப்படும் அக் குறிப்பாவது, கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் "வானரர்களே! பொன் மயமானதும் அழகானதும் முத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பாண்டியர்க்குத் தகுதியுடையதுமான கபாடபுரத்தைப் பார்க்கக் கடவீர்'' என்று வருவதாகும்.

வியாச பாரத துரோண பருவத்துள், ஒரு பாண்டியன் தன் தந்தையைக் கொன்று கபாடபுரத்தை அழித்த கேசவனையும் துவாரகையையும் நாசம் பண்ணுவதற்குப் படையெடுத்த செய்தி யொன்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாணக்கியர் தம் பொருள் நூலில் முத்துக்களின் வகைகளை எடுத்துக் கூறுமிடத்துக் கபாடபுரத் துறையில் குளித்த முத்தின் வகையைப் பாண்டிய கவாடகம் என்று குறித்துள்ளார்.

இவற்ருல் இடைச் சங்கம் இருந்த கபாடபுரம் இராமாயண காலத்தும் பாரத காலத்தும் சீர்த்த நிலையில் இருந்தது என்பது நன்கு தெளியப்படுகின்றதன்றே! இப்பாரதத்திலும் சாணக்கியரின்

பொருள் நூலிலும் குறிப்பிட்ட இச்செய்திகளால், வான்மீகத்தில் குறிக்கப்படும் கபாடம் என்பது கோட்டைக் கதவினையே குறிக்குமென்றும் பின்பு அது ஆகுபெயராகப் பாண்டியனது நகரத்தைக் குறிக்குமென்றும், கபாடபுரம் என்ற நகரமே பாண்டியருக்கு இருந்ததில்லை யென்றும் கூறுவார் கூற்றுப் பொருந்தாதே யாகும்.

கடல்கோள்: முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம் என்பன இருந்ததில்லை என்று கூறுவார், அச்சங்கங்கள் இருந்த நகரினைக் கடல் கொண்டது என்னும் வரலாற்றினையும் ஏற்றுக்கொள்ளார் என்பது வெளிப்படை. பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு தமிழகப் பெருநிலத்தின் கோடி ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்துடன் இணைந்திருந்ததென்றும் பின்பு அளக்கமுடியாத அப்பேரூழியில் நிகழ்ந்த ஒரு பெருங்கடல் கோளால் அப்பெரு நிலப் பகுதி முழுவதும் பெருங்கடற் பகுதியாய் மாறிவிட்டதென்றும், அக்கடற் பகுதியை ஆராய்ந்து கண்ட பௌதிக நூல் வல்லாராகிய ஹேக்கல் முதலிய மேலை நாட்டுப் பேராசிரியர்கள் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளனர். அப்பேரூழியில் நடந்த கடல்கோளில் அழிந்த பெருநிலப்பரப்பினை இலெமூரியாக் கண்டம் என்பர். தமிழ் நூல்களில் கூறப்படும் கடல்கோள் அதனினும் பிற்பட்டதாகும்.

இக்கடல்கோள்களும் இருமுறை நடந்ததாகக் கருதுவது பொருந்தும். முதலில் நிகழ்ந்த சிறு கடல் கோளால் தலைச் சங்கம் இருந்த தென் மதுரை மட்டும் அழிய, இரண்டாவது நிகழ்ந்த பெருங்கடல் கோளால் தமிழ் நிலப் பகுதியும் கபாடமும் குமரியாறுவரை அழிந்தன.

இக்கடல் கோள்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் கடைச் சங்க நூல்களுள் காணப்படுகின்றன.

தொகை நூல்களுள் கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியென்று புகழப்பட்ட கலித் தொகையில்,

'மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்
நாடிடம்படப்
புலியோடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த
கிளர்கெண்டை
வலியினுன் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்'
(கலித். 104—1—4)

என்னும் பாடலில் பாண்டியன் தன் நாட்டினைக் கடல் வவ்விக் கொண்டமையின், அக்குறையினை நிரப்பச் சோழனேடும் சேரனேடும் பொருது, அவர்கள் நாட்டின் சில பகுதிகளைத் தன் நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டனன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பஃறுளி யாறும், பல மலைகளும், குமரியாறும், கடல் கொண்ட செய்தியைச் சிலப்பதிகாரமும்,

"வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள"
(சிலப். காடுகாண். 18,20)

என்று அறிவிக்கின்றது.

"நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள்பௌவமும்" என்ற சிலப்பதிகார வேனிற் காதை அடியில் அடியார்க்கு நல்லார், நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் காலத்துப் பாண்டிய நாட்டுத் தென் திசையில் நாற்பத்தொன்பது நாடுகள் கடல் கோளால் அழிந்த செய்தியை மிக விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார். மேற்காட்டிய இச்சான்றுகளால் கடைச்சங்க காலத்துப் புலவர் பெருமக்களும், உரையாசிரியர்களும், பண்டைத் தமிழகக் கடல் கோளைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பது பெறப்படும். இங்ஙனம் பண்டைய இலக்கண இலக்கியங்களாலும், உரைகளாலும் அறியப்படும் கடல்கோளைப் பற்றி ஒரு சாரார் ஐயுற்றுக் கூறுவதெல்லாம் தமிழ் நாட்டின் பழமை, தமிழ் இலக்கியத்தின் பழமை, தமிழருடைய நாகரிக முதிர்ச்சி ஆகிய இவற்றையெல்லாம் பிற்பட வைக்க வேண்டுமென்ற அவர்களது குறுகிய நோக்கத்தினலேயே போலும்!

மூன்றும் சங்கம்: இடைச் சங்கம் இருந்த கபாடபுரம் அழிந்த பின்னர் அச்சங்கத் திறுதிக்கண்ணிருந்த முடத் திருமாறன் என்பான் கூடல் என்னும் இம்மதுரைக்கண் மூன்றும் சங்கத்தை நிறுவினன் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. பாண்டியர் நிறுவிய இக்கல்விக் கழக நிகழ்ச்சியிலும் ஒரு சில அறிஞர் ஐயமுற்றுப் பல்லாண்டுகட்கு முன்னிருந்தே எழுதி வந்துள்ளனர். இவர்களது ஐயப்பாடு தவறுனது என்பதை எடுத்துக்காட்டுதற்குரிய உரமுடைய சான்றுகள் பல உள என்பதனைத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சிமிக்க அறிஞர் யாவரும் நன்கறிவர். சைவ வைணவ சமயப் பெரியோர்களின் வாக்குகளிலும் சங்கத்தொகை நூல்களிலும் ஆங்காங்கு ஐயமற இம்மூன்றும் சங்கத்தைப் பற்றிய செய்திகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வுயர் மதிற் கூடலில் இயற்றமிழ்ச் சங்கமும், இசைத் தமிழ்ச் சங்கமும் இருந்த உண்மையை வாதவூர் அடிகளாம் மாணிக்கவாசகர்,

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்
பலத்துமென் சிந்தை யுள்ளும்

உறைவான் உயர்மதிற் கூடலி னுய்ந்த
வொண்டீந் தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோஅன்றி
ஏழிசைச் சூழல் புக்கோ''

என்று திருக்கோவையாருள் குறிப்பிடுகின்றார்.

இற்றைக்கு ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த திருநாவுக்கரசர் "நன்பாட்டுப் புலவனுய்ச் சங்க மேறி நற்கனகக்கிழி தருமிக் கருளினேன் காண்" என்ற தம் பாடலின் அடிகளில் சங்கமிருந்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றார். வைணவ சமயப் பெரியாராகிய திருமங்கையாழ்வார், "கலியன் சொன்ன சங்கத் தமிழ் மாலை பத்தும்" என்று தமிழைச் சங்கத் தமிழாகவே கூறுகின்றார்.

நமக்கு மிகவும் நெடுங் காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த இப்பெரியார்களது வாக்கில் பயின்றிருக்கும் இச்சங்கச் செய்தி எத்துணை வலியுடையதாய் இருக்குமென்பது கூறாமலே விளங்கக் கூடியது.

மேலும் இம்மூன்றும் சங்கம் இக்கூடல் மாநகரின்கண் நிலவியிருந்த வரலாற்றுண்மையை இச்சங்கத் தொகை நூல்கள் பலவும் ஆங்காங்குக் குறிப்பிடுகின்றன. சிறுபாணாற்றுப் படை மதுரையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, "தமிழ் நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின் மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை", என்று குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ் நிலைபெற்ற என்பதில் தமிழ் மொழி நிலை பெற்றிருந்ததென்னும் பொருள் தருவதன்றித் தமிழ் நிலையம் என்னும் சங்கத்தின் பெயரே தமிழ் நிலை என்று குறையாக நின்றதெனப் பொருள் கொள்ளவும் இடமிருத்தல் காண்க. "தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே", என்று புறநானூற்றிலும், "தமிழ் வையைத் தண்ணம் புனல்" என்று பரிபாடலிலும், "தென் தமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்", என மணிமேகலையிலும், இம்மதுரையைக் கூறுமிடமெல்லாம் தமிழோடு இணைத்தே கூறுவது அதன்கண் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த பெருமை பற்றியேயாம். அன்றியும் சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டில், "மகாபாரதம் தமிழ்ப் படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்", எனப் பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியில் இம்மதுரைச் சங்கம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இன்னும் இம்மதுரையில் மூன்றும் சங்கம் நிறுவப்பட்டிருந்த உண்மையைப் புலப்படுத்துதற்குரிய சான்றுகள் எத்துணையோ உள. அவை யெல்லாம் ஈண்டு உரைப்பின் பெருகும்.

சங்கம் என்னும் பெயர்: இனி, சங்கம் என்னும் சொல் வடசொல் என்றும், அங்ஙனமாயின் தமிழ்ச் சங்கத்தைக் குறிக்க வழங்கிய சொற்கள் யாவை. என்றும் உசாவுவர் சிலர். அங்ஙனம் உசாவுவதற்குக் காரணம், சகர ஒற்று, அ, ஐ, ஔ, என்னும் மூவுயிரோடும் கூடி மொழிக்கு முதலில் தமிழ் மொழியில் வாராது என்று உரைக்கும் தொல்காப்பிய விதி பற்றியேயாம். (எழுத்து; மொழி மரபு; சூத்; 62.) தொல்காப்பியர் காலத்து இச்சொல் வழக்கு இல்லாமையால் சங்கம் என்ற பொருளில், கடைச்சங்க நூல்களில் காணப்படும் நிலையம், புணர்ப்பு, அவை, கழகம், கூடல் முதலிய சொற்கள் வழங்கியிருக்கக்கூடும். கடைச்சங்க நூல்களுள் சகரத்தை முதலாகக் கொண்ட சவட்டுதல், சமழ்ப்பு, சந்து முதலிய சொற்களும் வழங்கப்பெற்றுள்ளமையின் அம்முறையில் பின்பு உண்டான தமிழ்ச் சொல்லே சங்கம் என்று கொள்ளினும் இழுக்காகாது. "புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்க" என்று மணிமேகலையாசிரியர் இச்சொல்லை எடுத்தாண்டிருத்தல் காண்க.

சங்க நூல்கள்: இம்மூன்று சங்கங்களின் வாயிலாகவும் வெளிவந்த நூல்கள் இவை யென்பதை முன்பு குறிப்பிட்ட இறையனார் களவியலுரைப் பாயிரத்திலும், அடியார்க்கு நல்லார் முதலியோர் உரைகளிலும் காணலாகும். இவற்றுள் முதற் சங்கத்தெழுந்த நூல்களாகக் குறிக்கப்பட்டவற்றுள் இப்பொழுது ஒன்றும் நமக்குக் கிடைத்திலது. அச்சங்க அகத்திய சூத்திரங்கள் ஒரு சில மட்டும் சில உரைகளிடையே காணப்படுகின்றன. இடைச் சங்க நூல்களுள் தொல்காப்பியம் நீங்கலாக ஏனைய கலைகள் யாவும் அலைகளுக் கிரையாயின. இந்நூல்கள் எல்லாம் அழிந்தொழிந்தமைக்கு ஒரு புலவர்,

"ஓரணம் உருவம் யோகம் இசைகணக்கு
இரதம் சாலம்
தாரண மறமே சந்தம் தம்பம் நீர்நிலம்
உலோகம்
மாரணம் பொருள் என்றின்ன மானநூல்
பலவும் வாரி
வாரணம் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப்
பெயரும் மாள''

என்று இரங்கிக் கூறியுள்ளார்.

இவைகளேயன்றிக் கடைச்சங்க நூல்களுள்ளும் பல கலைகள் நாளுடைவில் இறந்தொழிந்தன என்று அறியப்படுகின்றது. அவற்றுள் காதலும் வீரமும் பொருளாகக் கொண்டு பாடிய அகப்பொருள் புறப்பொருள் பாட்டுக்கள் அடங்கிய தொகை நூல்களே இப்போது எஞ்சி

யுள்ளன. இத்தொகை நூல்களில் அடங்கிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2426-ஆகும். இவ் வருமைப் பழம் பாடல்களேனும் நமக்கு அழிந்து போகாமல் கிடைத்திருப்பது நமது நல் ஊழேயாகும். இவைகளேயன்றிக் காப்பியங்க ளாக இச்சங்க காலத்தின் பிற்பகுதியில் எழுந் தவை சுவைமிக்க சிலப்பதிகாரமும், மணி மேகலையும் ஆகும்.

இம் மதுரையின்கண் ஆயிரம்ஆயிரம் ஆண் டுகளாகத் திகழ்ந்திருந்த தமிழ்ச் சங்கமானது இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் இருந்த உக்கிரப் பெருவழுதியின் காலத் திற்குப் பின்னர் நின்று நிலவாது மறைந் தொழிந்தது. அவனுக்குப் பின் வந்த பாண்டியர் கள் சங்கம் நிறுவித் தமிழை வளர்க்காது நெகிழ்ந்து போயினர். பின்பு ஐந்தாம் நூற் ருண்டில் புதிய சமயக் கொள்கைகளைத் தமிழ் நாட்டில் பரப்புவதற்கு எழுந்த சமணர்களும் பௌத்தர்களும் இம்மதுரையில் சங்கங்கள் நிறுவி, அவற்றின் வாயிலாக இலக்கணமும், அவர்களது சமயச் சார்பான கலைகளும் காப்பி யங்களுமாக வெளியிட்ட நூல்கள் பலப் பல வாம். பன்னூருண்டுகள் மதுரையில் இம் முறையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்த தமிழ்மொழி, பின்னைய நூற்ருண்டுகளில் அரசியல் குழப்பங் களும் களப்பிரர் பல்லவர் முதலிய அந்நியர் ஆட்சியும் ஏற்பட்ட காலத்தில் புறக்கணிக்கப் பட்டது. அப்போது அரசரது அவைக்களங் களிலும் தனித்தும் இருந்த சில புலவர்கள் நூல் கள் பல இயற்றித் தமிழ் மொழியை வளம் படுத்தினுர்கள். அந்நூல்களுள் சிறந்தவை, கம்பஇராமாயணம், பெரியபுராணம் முதலியன. பிற்காலத்தில் வடமொழிப் பிரபந்தங்களையும், புராணங்களையும் தழுவி எழுந்த சிறு நூல்களும் புராணங்களுமே யல்லாது, மக்கட்குப் பயன் படும் சிறந்த முறையில் நூல்கள் வெளிவர வில்லை. இதனுல் தமிழ் இலக்கியத்தின் போக் கும் அமைப்பும் வேறுபட்டன. இவற்றிற்குக் காரணம் இந்நூற்ருண்டிலிருந்த புலவர்கள் பண்டைத் தமிழ்நூல்களின் பயிற்சியும், ஆராய்ச் சியும் குன்றியவர்களாக இருந்ததே.

தமிழ் மக்களது தனி மாண்பை அறிதற்குக் கருவியான சங்க இலக்கியப் பயிற்சி இங்ஙனம் நாட்டில் குன்றியதற்குக் காரணம் சைன, பௌத்த, சைவ, வைணவப் பெரியார்கள் இயற் றிய காப்பியம், புராணம், பிரபந்தங்கள் முத லான சமயச்சார்பான நூல்களும், நிகழ்ந்த சம யப் பூசல்களும், மக்களது உள்ளத்தில் உண் டாக்கிய ஒரு புதிய பெரும் புரட்சியேயாகும்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் வெளிவந்து பல் லாயிரம் ஆண்டுகள் வழக்கிலிருந்து, பின்னைய நூற்ருண்டுகளில் 19-ம் நூற்ருண்டின் இறுதிப் பகுதிவரை, சிதல் வாய்பட்டுப் பழைய தமிழ்ப் புலவர் அகங்களில் தேடுவாரற்றுக் கிடந்த ஏடு களைத் தேடி எடுத்து, ஆய்ந்து அச்சிட்டு நம் முன்னேரது கலைச் செல்வங்களை மீண்டும் ஒரு வாறு நாம் பெறுமாறு செய்த பெருமை முதற் கண் காலஞ்சென்ற பெரியார்களான சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களுக்கும் மகாமகோ பாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாதையர் அவர்கட்கும், மதுரை நான்காம் சங்கம் நிறுவிய துங்கர் பாண்டித் துரைத்தேவர் அவர்கட்கும் உரியதாகும். இந்நூல்கள் வெளிவந்துள்ள இக் காலத்துப் பலர் இவற்றைக் கற்று, தமிழ் மொழியின் தனிநிலை, தமிழ்நூல்களின் சிறப் பியல்பு, தமிழர் நாகரிகம், அவர்களது உயரிய குறிக்கோள் முதலியவற்றை யெல்லாம் நன் கறிந்தவர்களாக விளங்குகின்ருர்கள்.

நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம்: மூன்ரும் தமிழ்ச் சங்கம் மறைந்த பன்னூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நான்காம் சங்கத்தை இம்மதுரையம்பதி யில் நிறுவிய வண்மையாளர் காலஞ்சென்ற பாண்டித்துரைத் தேவராவர். இவர், தமிழ் வள்ளலான பொன்னுச்சாமித் தேவரவர்களது அருமைப் புதல்வர். இவரது தோற்றம் 1867-ம் ஆண்டு மார்ச்சு 21 ம் நாள். பாஸ்கர சேதுபதி யவர்கள் தேவரவர்களது சிறிய தந்தையாரான முத்துராமலிங்க சேதுபதியின் குமாரராவர். இவ்விருவரும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சிறந்த புலமை யுடையவராய், ஒரு தமிழ்ச் செய்யுளின் நயத்தைப் பல மணிநேரம் பேரவை களில் இனிமையாக எடுத்துரைக்கும் சொல் லாற்றலுடையவர்களா யிருந்தனர். பாண்டித் துரைத் தேவரவர்கள் எப்பொழுதும் தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் பலர் தம்மைச் சூழ அருங் கலை விநோதராய்த் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ஓரமயம் மதுரை மாநகருக்கு ஒரு சொற்பொழி வின் பொருட்டு அவர் வந்திருந்தபோது, சங்க மிருந்த துங்கம் வாய்ந்த மதுரைமா நகரில் அப் போது தமிழ்ப்புலவர்களும், தமிழ்ப் பயிற்சியும் இல்லாதிருப்பதை அறிந்து மிகவும் மனம் கவன் ருர். அதனுல் மதுரையில் தமிழ் தழைத்தோங்கு தற்குரிய முயற்சியை உடனே மேற்கொண்டு, அதற்குரிய உபாயத்தை நாடி நின்ருர்.

1901-ம் ஆண்டு சென்னை மாநில அரசியல் மாநாடு மதுரையில் கூடிய காலத்து, அதற்கு வரவேற்புக் குழுத்தலைவராக இருந்த பாண்டித் துரைத் தேவரவர்கள் அம் மாநாட்டின் முடிவிலே மதுரையில் சங்கம் நிறுவக் கருதியிருக்கும் தம் கருத்தினை வெளியிட்டனர். தேவரவர்களது முயற்சியை மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த அறிஞர்கள் அனைவரும் பாராட்டினர்.

தேவரவர்கள் தம் கருத்து நிறைவேறவேண்டிய முன் ஏற்பாடுகள் பலவற்றையும் செய்தார். 1901-ஆம் செப்டம்பர் திங்கள் 14-ஆம் நாளன்று மதுரை சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளி மண்டபத்தில் தமிழ்நாட்டிலுள்ள தலைவர்களையும் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்களையும் அழைத்துப் பேரவை ஒன்று கூட்டி இந் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவினார். இம்முயற்சிக்கு உறு துணையாகப் பாஸ்கர சேதுபதியவர்களும் வந்திருந்து சிறப்பித்து, சங்கம் நிலைபேறாக நடப்பதற்குத் தம் சமஸ்தானத்தின் வழியாக என்றும் கிடைக்கும்படி பெரும்பொருள் உதவியுஞ் செய்தனர். இச்சங்கத்தின் அங்கங்களாகச் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, பாண்டியன் புத்தக சாலை, நூல் ஆராய்ச்சித்துறை, அச்சகம் முதலியவைகளும் அமைக்கப்பட்டன. கல்லூரித் தலைமையாசிரியராக வடமொழி தென்மொழிப் புலமை நிரம்பிய திரு. நாராயண ஐயங்கார் நியமிக்கப் பெற்றார். திரு. ரா இராகவையங்கார் தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராகவும், சே. சுப்பிரமணியக் கவிராயர், சே. அருணாசலக் கவிராயர் சே. கந்தசாமிக் கவிராயர் இவர்கள் நூற்பரிசோதகராகவும் நூல்பதிப்பாளராகவும் இருந்தனர்.

கல்லூரியில் உடன் ஆசிரியர்களாக அரசஞ் சண்முகனார், சுந்தரேஸ்வர ஐயர், கோபாலையர் ஆகிய இவர்களும் இருந்து ஆசிரியப் பணிபுரிந்தனர். இப்போது திரு. நா. அப்பனையங்கார் ஒருவரே ஆசிரியராக இருக்கின்றார்.

கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்க்கு உண்டியும் உறையுளும் இலவசமாக அளிக்கப்பட்டன. கல்லூரித் தேர்வுகள்; பிரவேச, பால, பண்டிதம் என்று மூன்றாக வகுக்கப்பட்டுப் பாடத் திட்டங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இத் தேர்வுகளில் முதன்மையாக முதல்தரத்தில் தேர்வோர்க்குப் பொற்பதக்கம், பொற்கடகம், வெண்பொற்காசுகள் புதுக்கோட்டை மன்னர்ப் பரிசாக வழங்கப்பட்டன.

சங்கச் செலவிற்குக் குறுநில மன்னர்களும் பெரு நிலக்கிழாரும் வணிகப் பெருக்காளரும் தாம் குறிப்பிட்ட தொகைகளை ஆண்டுதோறும் அனுப்பிவந்தனர்.

1903-ம் ஆண்டு முதல் "செந்தமிழ்" என்னும் திங்கள் இதழ் இச்சங்கத்திலிருந்து வெளிவந்தது. இதற்கு ஆசிரியராக இருந்தவர்கள், முறையே ரா. இராகவையங்கார், மு. இராகவையங்கார், திரு நாராயண ஐயங்கார். இப்போது இத்திங்கள் வெளியீட்டிற்கு ஆசிரியர் குழு ஒன்று புதிதாய் அமைக்கப்பெற்றுளது.

இச்சங்கத்திற்கு ஒரு செயற்குழு உண்டு. இதற்குத் தொடக்கம்முதல் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களே தலைவராக இருந்துவந்தனர். அவர்கள் காலஞ்சென்ற பின்னர் முத்துராமலிங்க சேதுபதி தலைவராக இருந்தார்.

இப்போது முத்துராமலிங்க சேதுபதியவர்களின் குமாரரான சண்முக ராஜேஸ்வர சேதுபதியவர்கள் தலைவராகவும், தமிழவேள் பி. டி. இராசன் அவர்கள் துணைத் தலைவராகவும் இருந்து வருகின்றனர்.

இச்சங்கம் தொடங்கிய நாள் முதலாக இச் சங்க வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாகவும், பல ஆண்டுகள் அமைச்சராகவும், பிறகு துணைத் தலைவராகவும் இருந்து சங்கம் இதுகாறும் நிலைத்திருக்கும்படி அரும்பணி புரிந்தவர் அண்மையில் காலஞ்சென்ற வழக்கறிஞர், டி. சி. சீனிவாசையங்காரவர்கள். இச்சங்கத்துக்கு அமைச்சராய் இருந்த வழக்கறிஞர் திரு. என். ஆர். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்காரவர்களின் தமிழ்ப்பணியும், இப்போது சங்க அமைச்சராகவுள்ள திரு. சண்முக சுந்தரம் அவர்களின் தமிழ்ப்பணியும் நினைவு கூரத்தக்கன.

இச்சங்கம் தோன்றி அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகின்றது. இப்பொழுது சங்கத்தின் பொன் விழா நடைபெறுகிறது. இக்காலத்தைத் தமிழின் பொற்கால மெனலாம்; தமிழருக்கோர் நற்காலமெனலாம். இப்போது அயர்ந்திருக்கும் தமிழ்ச் சங்கம், இனி உயர்ந்து பல்வகைத் திருத்தங்கள் பெற்றுத் தமிழ் நாட்டின் பல்கலைக் கழகமாகவும் தமிழ் மக்களது சமுதாய வாழ்க்கையை வகுத்து ஆணைபிறப்பிக்கும் அறங்கூறும் அவையமாகவும் விளங்கி, என்றும் பொன்றாப் புகழுடன் நன்றாக இலங்குமென்று நாம் நம்புவோமாக !

இச்சங்கத்தின் பொன் விழா நடாத்தித் தமிழ் மக்கள் புத்துயிர் பெறுமாறு இவ்வரும் பெருஞ் செயலை ஆற்றுதற்கு முற்பட்ட தமிழவேள் திரு. பி. டி. இராசன் அவர்களையும், செந்தமிழ்ப் புரவலரான சேதுபதிகளின் வழித்தோன்றல் திரு. சண்முகராஜேஸ்வர சேதுபதியவர்களையும் நாம் மனமாரப் புகழ்ந்து பாராட்டி, அவர்கள் நீடு நாள் நிலைபெற்று இனிது வாழுமாறு இறைவன் திருவருளை வழுத்துவோமாக !